

Weisz Albert

Itt édesapám látható. Budapesten készült a kép, egy Rivoli nevű fényképésznél. Hogy hányban, azt nem tudom. Az édesapám 1885 körül született, és nyolcvanöt éves korában halt meg, 1970 körül. Ő Bécsben tanult képkeretezőnek. Nyilván a szülei küldték Bécsbe. Képkeretező-üzlete volt a Bródy Sándor utcában, a Múzeum-kert környékén. Arra emlékszem, hogy a kirakatban voltak keretek, onnan lehetett tudni, hogy ez egy ilyen bolt. Hogy a kollégái zsidók voltak-e, azt már nem tudom. Két-három évig tartott ez a képkeretezés, azt hiszem. Akkor az volt a divat, hogy a bekeretezett képet hazaküldték, nem kellett bejönni érte az üzletbe. És egyszer, mikor jöttem haza az iskolából, én vittem valakinek haza a képet, és kaptam borraivalót. Én ezt visszautasítottam azzal, hogy én a főnök lánya vagyok. Amikor hazajöttem, és elmeséltem apámnak, nagyon kikaptam tőle, mert azt mondta, hogy nincs rád írva, és te megsértetted a vevőt azzal, hogy visszautasítottad. Jót akartam, de rosszul sült el. Édesapám egész fiatal korában már megtanult könyvelni. Hogy hol, azt nem tudom. Fiatalon a család összes boltjában ő készítette az adóbevallásokat meg mindent, ami a

könyveléssel járt együtt. A képkeretezés inkább egy próbálkozás volt. Apám több lábon akart állni, ezért nyitott boltot, hiszen ehhez megvolt a képesítése is. A képkeretezőboltok is ő csinálta a könyvelését, de ott aktívan részt vett a fizikai munkában is. A könyvelést sokkal korábban kezdte. Arra emlékszem, hogy apám könyvelt már a bolt megnyitása előtt is. Egyre emlékszem, egy Hahn Mór nevű kereskedőnél, akinek vaskereskedése volt az Üllői úton. A szüleim 1906 körül házasodhattak össze. A bátyám, Károly 1908-ban született. Én pedig 1915. május huszonkettedikén születtem, a Weiss Alice-kórházban. Károlyon kívül volt még egy testvérem, őt Jenőnek hívták. 1913-ban született. Másfél éves korában halt meg. Tüdőgyulladást kapott, és akkor azt még nem tudták gyógyítani. A szüleimé jó házasság volt, de az elején voltak differenciák, főleg az étellel kapcsolatban. Egy ilyen történetre emlékszem, amit sokáig mesélt apám. Apám nagyon szerette a káposztás kockát, és anyám káposzta helyett karalábéval csinálta, mert az olcsóbb volt. Apám meg a karalábét nem szerette, és egyszer délben hazajött -- mert ő hazajárt ebédelni --, és kérdezte, hogy mi az ebéd. Azt mondta az anyám, hogy káposztás kocka. Nem hitte el apám, hogy az káposztából volt, hazajött este, megint megkérdezte, hogy mi a vacsora. Káposztás kocka, mondta anyám. Ez így ment pár napig, és akkor az apám elment a Kisdiófa utcába, anyám anyjához, és elmondta neki, hogy ez és ez a dolog történt, és jöjjön a nagymama, és csináljon rendet. És a nagyanyám kijött, és megfogta a káposztás kockát, és kidobta. Azt mondta akkor, hogy idefigyelj, kislányom, amit a férjed nem szeret, azt nem kell főzni. Az apámnak pedig azt mondta, hogy amit a feleséged főz, azt mindig meg kell enni. Így tett rendet. Az édesapám nagyon nyugodt, kedves ember volt. Soha nem veszekedett, soha nem kaptunk ki, nem vert meg, igaz, anyám se.